

НАЈ! 6

Часопис Основне школе
„Петар Петровић Његош“
2021.

Наградни темат за осми разред

Његош – узор и инспирација

Прва награда – Дуња Вукићевић VIII2

Сећам се да је био крај јула, највредији део лета, дан бистар као планинска река, без облачка, без дашка ветра. Моја породица и ја одлучујемо да кренемо у посету Маузолеју на Ловћену да се поклонимо моштима највећем од највећих, да доживимо што се препричати не може. Чекао нас је стрм, вијугав, необезбеђен пут из Котора, „тежи пут до Његоша“, како су нас мештани упозоравали.

Знала сам о овом великом писцу, реформатору, владару, филозофу много тога, али нисам знала колико ће ми ова посета употпунити слику о њему.

Родио се 1813. у живописним Његушима, малом месту у Црној Гори, у породици Петровић, из које су више од једног века стасавале владике и народни поглавари. Када је навршио 12 година, стриц га је одвео у Цетињски манастир.

Рођен је као Радивоје, како се првих година и потписивао; 1831. у Манастиру Врањина архиепископ рашко–призренски га производи у архимандрита и том приликом добија име Петар, којим ће се служити до краја живота. Додатак имену Његош узео је од стрица, али и због невероватне љубави према родном селу, најмањем у тадашњој Катунској нахији.

Живео је храбро, часно, радознано, увек гладан нових сазнања и учења, окренут народу и духовном животу, посвећен цркви и Богу. За Његоша кажу да га је красила духовитост, оштрина ума и писане речи, поштовање предака, дивљење српском народу и поклоњење свакој проливној капи крви за слободу и веру. Као полиглота који је течно говорио и писао руски и француски језик, одважио се и на учење турског језика.

Свестан вредности и важности знања, основао је прву школу у Црној Гори, а нешто касније и штампарију.

Његош је био и верски и световни поглавар у Црној Гори, писац бесмртних и ванвременских књижевних дела, почев од „Лажног цара Шћепана Малог“ преко „Луче микрокозме“ па до најпознатијег и највише цитираног „Горског вијенца“.

Путујући до Ловћена, у мислима ми се преплитало дивљење према лику и делу овог великана и дивљење према свему ономе што је природа несебично дала овом делу света: приказ који оставља без даха, поглед на бисер Јадрана, Бококоторски залив, где се море увукло дубоко у копно, међу стрмине околних планина... Баш као што Његошеве мудрости продиру у душе свих који их читају, директно и снажно, саме себи крче пут до наших срца и мењају нас.

И таман када сам помислила да му нема краја, занесена природним лепотама ловћенских падина и опијена ваздухом, преда мном се указао велелепни Маузолеј, дело вајара Ивана Мештровића. Налази се на месту где је претходно била подигнута заветна црква Његошева, коју је лично подигао у славу Светог Петра Цетињског, са жељом да у њој буде сахрањен. Црква је гранатирана у оба светска рата и коначно срушена упркос противљењу Митрополије и верника.

И ето нас пред спомеником, преплављени страхопоштовањем пред овим монументалним делом. Место где почива није највиши врх ове планине, по изричитој скромној жељи самог Његоша – да се на највишем врху сахрани неко већи од њега.

Велики је изазов прећи 461 степеник, доћи „небу под облаке“, али чим крочите на плато испред капије, постане вам јасно зашто је баш ту желео да заувек остане: Црна Гора му је на длану, може је пригрлити из свог Царства Небеског, а опет, поглед му се не завршава, не судара ни са чим, поглед плови и нестаје у бескрају плаветнила Јадранског мора. Управо тај бескрај симболизује Његошеву бесмртност. Игра светлости, облака и сунца баш овде, на Ловћену, одузима дах. Његош бди и даље над својим народом, његове сени лебде и осветљавају пут, чувају образ, подсећају да се сваки педаљ земље брани чојством, јунаштвом и сабљом, али и лепотом писане речи, стваралаштвом, просвећеношћу и знањем.

Увелико је пао мрак при нашем повратку. Враћали смо се другом страном, преко Цетиња, а за нама је остало тек по које упаљено светло у старим, каменим његушким кућама. Овуда је корачао Петар Други Петровић Његош, песник чије часно име носи и моја школа. Поносна што је тако, свесна завета који је оставио поколењима, спокојна и помало уморна од пута и доживљеног, размишљала сам о Његошевој бесмртности.

Друга награда — Павле Шљукић VIII1

На помен имена Његош ми помислимо одмах на „Горски вијенац“.

Сви се ми трудимо да проникнемо у Његошеву мисао, а она је, хтели ми то или не, присутна у свима нама. Смисао његових исказа анализирамо и користимо свакодневно, а често нисмо ни сигурни у њихово значење.

Човека снажног духа и вере, пуног љубави према свом народу и према слободи, било је тешко и лако разумети у исто време. Сви ми осећамо шта он хоће да нам каже, али не умемо то да објаснимо и преточимо у речи. Један од највећих песника, владар Црне Горе и владика стоји вековима пред нама као путоказ, путоказ за борбу за слободу, путоказ за мудрост и поштење. Певајући о прошлости, он нам указује на будућност. Кроз своје десетерце пише нам и опомене и молбе које важе од момента кад их је изрекао до дана данашњег. Његова дела имају непролазну вредност, а његов утицај на многе писце је немерљив. Многим писцима је био, а многим ће бити, смерница и узор. Он сам припада свима онима који га разумеју.

Његош живи кроз своје стихове које ми млађи нараштаји упознајемо и цитирамо, кроз које нам је приближио прошлост и неправедно и незаслужено би било заборавити једну такву личност.

Живео је само 38 година, али у тих 38 година стало је више него што стане у 100 година нечијег живота. Био је и остао узор и инспирација многим генерацијама, као што је и нама сада и као што ће бити будућим генерацијама.

Петар II Петровић Његош био је српски православни владика, црногорски и брдски, и поглавар Црне Горе и Брда од 1830. до 1851. и један од највећих српских песника и филозофа. Ова реченица, верујем, буди велико интересовање. Зато и постоји, зар не? И ми као народ треба да се поносимо њоме. Он је био човек ван свог времена. Човек који је знао да сагледа праву вредност, који је волео и чувао свој народ, имао одлучан и чврст став, због чега је и био добар владар и, наравно, имао велику свест.

Ја ћу се, ипак, везати за једну малену реч, реч по којој ћу највише памтити нашег доброг владику, због које ће ми он бити узор и инспирација. Поезија, сама по себи, јесте величанствена, али Његошева дела имају заиста нешто посебно. Много је писао о историјским темама, као и уопштено о народном духу. Преводио је, такође, знао је много језика – руски, француски, италијански... Иначе, у својим делима користио је и неке савремене изразе попут микрокосмоса, што се тиче дела – *Луча микрокозма*. Митолошки речник, наклоност према архаизмима и новим речима Његош је примио од Симе Милутиновића, његовог учитеља. Почео је да пише још као дечак. То су биле кратке песме, сасвим у духу народне поезије, често испеване уз гусле. Најважнија дела написао је у последњих седам година живота (*Лажни цар Шћепан Мали*, *Горски вијенац*, *Луча микрокозма*). Његово најпознатије дело свакако је *Горски вијенац*.

”Не бојим се вражјега кота,
нека га је ка на гори листа,
но се бојим зла домаћега”

Владика Данило, главни лик поеме

Према мом мишљењу, то је и његово најбоље дело иако су сва невероватна. Његов рад превођен је на више језика, укључујући чак и јапански. Колико је он писао толико су и други о њему. Био је врло поштован и уважаван надалеко. Када сам била мања, често сам

стајала загледана у нашу кућну библиотеку. Често ми је поглед привлачила, баш на тој највишој полици, међу огромним енциклопедијама, биографијама и романима, тако мала и танана једна књига плава. И успем ја једном да је дохватим. Да отнем ту књижицу стару из мрачне једне сенке и уступим јој светлост дана. Листајући прашњаве странице, заволела сам је иако ми је њен наслов још био далек и непознат. Али касније, читајући заједно са татом *Писма из Италије* Љубомира Ненадовића, још више су ми се допала.

„ Небо без облака, море без таласа, обале без лазарона, лађе без једрила.”

У Неапољу (данашњем Напуљу, италијански *Napoli*), марта 1851.

Ипак, ово бар споменути морам. Како се борио са разбеглим мислима, како их је побеђивао, а оне се предавале и падале на папир тако се и борио за свој народ. Његошева владавина такође је обележена честим политичким и војним сукобима са Османским царством. Залагао се за ослобођење и уједињење свих Срба и био је спреман да се одрекне својих световних власти зарад уједињења са Србијом.

"Хај на ноге, браћо наша јадна,
ев' на село Турци ударише,
хоте нама село изгорјети
и све наше робље поробити,
све јунаштво наше похабати!"

Бој на Мартиниће из 1832.

из збирке Његошеве *Огледало српско*

Дешавало се још много догађаја у његово време попут Правитељствујушчег сената, битке за Подгорину итд. И Вук Караџић писао је много о Његошу: „То је човек талентован, велики патриота и врло образован; свакојакто то је најученији владика кога су Црногорци икад имали", говорио је Караџић...

Око 1849. лекар из Котора установио је да владика болује од туберкулозе. И већ после годину дана његово стање било је знатно погоршано. Неко време боравио је у Италији, мислећи да се стање поправило, путовао је кроз Венецију, Милано, Ђенову и Рим. Посетио је рушевине Помпеја са Љубомиром Ненадовићем, раније поменута *Писма из Италије*. Њих двојица путовали су дуж западне обале Италије, дискутујући о филозофији и дневној политици. После кратког времена болест се опет вратила. Његош се вратио на Цетиње августа 1851. Преминуо је 31. октобра, окружен својим најближим сарадницима и само две недеље пре 38. рођендана. Сахрањен је у малој капели на Ловћену, коју су срушили Аустроугари у Првом светском рату. Његови остаци су премештени у Цетињски манастир, а потом у обновљену капелу 1925. Капела је, уз подршку југословенске владе, 1974. замењена Мештровићевим маузолејем. Уведен је у ред светитеља као Свети Митрополит Петар Други Ловћенски Тајновидац.

Његош или, како су га звали, владика Раде, верујем да је свакоме узор по нечему и свима и треба да буде узор, првенствено по доброту коју је носио у себи, а затим и по карактеру и ставу. Искрено се надам да ће и све следеће генерације налазити савршену инспирацију у светлом духу Петра Другог Петровића Његоша...

ОБЕЛЕЖИЛИ СМО ДАН ШКОЛЕ

Наградни темат за млађе разреде

Није лако бити дете

Прва награда – Стефан Лечић IV2

Лепо је бити дете, дружити се, играти се, али понекад бити дете није лако.

Често ми није лако када добијем пуно домаћих задатака. Волео бих да возим ауто, али не могу зато што сам још дете. Смента ми што не могу да дохватим ствари које су високо, као што су кекс или књига. Тешко ми је што су ми умрли моји мама и тата. Много ми је жао мојих родитеља што су умрли млади. Могли су да буду још живи.

Свој деци која имају бриге и проблеме поручио бих да не брину и да ће све да буде у реду. Све те њихове бриге су мале. Тешко је одрастати без родитеља.

Друга награда – Александар Маринков III1

Од раног јутра до краја дана,
Када си дете, има мана.
Неко те стално нешто тера,
Где је ту крај, где је мера?

Урадиш само неку ситницу,
Мисле да си поломио столицу.
Мало се само гласније виче,
Одмах иде: „Доста приче!“

Ипак, кад сложим мисли моје,
Детињство има предности своје!
Детињство је игра, весеље и смех
Иако се деси по неки пех.

Трећа награда – Ада Митровић IV2

Нама деци није лако,
али то не разуме баш свако.

Родитељи нам прете због грешке мале
и стално нам звоцају око главе.

„Намести кревет, опери зубе“,
ако то не урадимо, одмах нас грде.

Школа нам представља обавезе многе,
али морамо да слушамо наставнике строге.

Иначе нам јединице прете,
Није лако бити дете.

Вук Ћурчић I/2 - 2. место на ликовном конкурсy на тему „Није лако бити дете“.

Маша Топаловић II/1 - 1. место на ликовном конкурсy на тему „Није лако бити дете“.

Игњат Вуковић I/1 - 3. место ликовном конкурсy на тему „Није лако бити дете“.

Анђелија Вуловић IV/2 - 1. место на ликовном конкурсy на тему „Шта у мом срцу лежи“ (нижи разреди)

Ања Рашков VII/2 - 1. место на ликовном конкурсy на тему „Шта у мом срцу лежи“ (виши разреди)

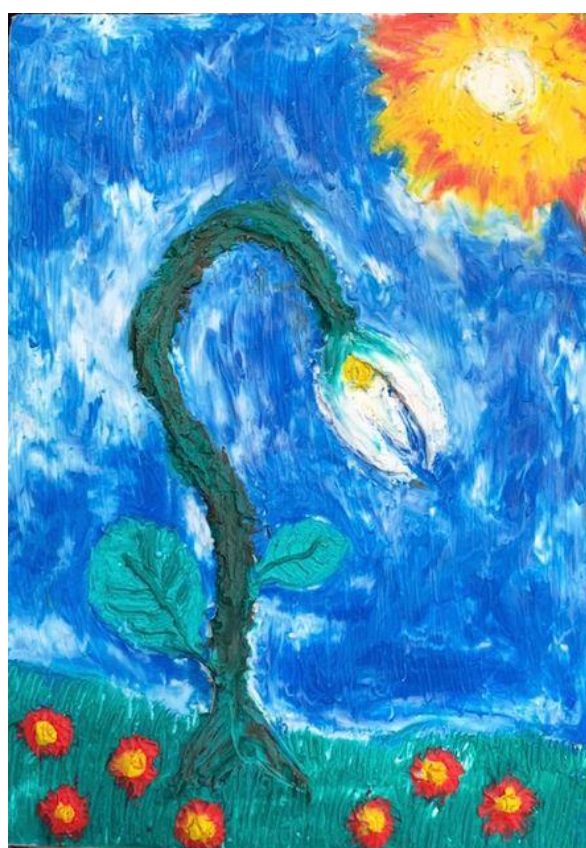
Рељефи од пластелина

Александар Драгановић 6/2

Миа Новаковић 6/2

Мила Тривић 6/2

Ksenija Vujović

Ana Pavić

Minja Pavlović

Ђачка песничка сусретања

(Наши најбољи песници)

Прво место – Дарија Гавовић IV1

Мој пас Роко

Једног топлог августовског дана,
У мало место крај Новог Сада,
Мама, тата, брат и ја
Кренули смо по малог јоркија.

Велике очи, свилена длака,
Радостан поглед и немиран реп,
На први поглед остадох без даха
Јер схватих колико је леп.

Баш таквог кућног љубимца
Желела сам одувек ја,
И кад га угледах,
Мојој срећи није било краја.

Дали смо му име Роко
Јер скаче високо,
Јер има крупно црно око,
Јер се прави да лаје дубоко.

Кад се уморна вратим из школе
И у ходничку чујем његов глас,
Осетим како ме те очи воле
И како су велика срећа за нас.

А када дограби моју чарапу,
Репом весело почне махати
Јер то му је омиљена играчка
Са којом се највише воли играти.

На крају дана, кад падне вече,
Уморан од шетњи и дугих игара,
Легне крај мене ко неко мече,
Скрупчан у загрљају најбољег другара.

Мој плави чамац

На белом прамцу,
на мом плавом чамцу,
пловимо мој пас и ја
и идемо на места сва.

Кад пада вече
и кад сунце пече,
таласи се дижу,
а авантуре се нижу.

Једном смо спасли једног пужа,
а једном нам је намигнула једна ружа.

Једном смо нашли посебан камен,
у ком је бљештао сјајни пламен.

Једном смо спасли слатког рака
од једног безобразног дечака.

Извукли смо лептира из воде
и пустили га путем слободе.

Тако мој пас и ја,
ја на крми – он на прамцу,
пловимо на плавом чамцу,
и идемо на места сва
да видимо чудеса та.

Треће место – Ада Митровић IV2

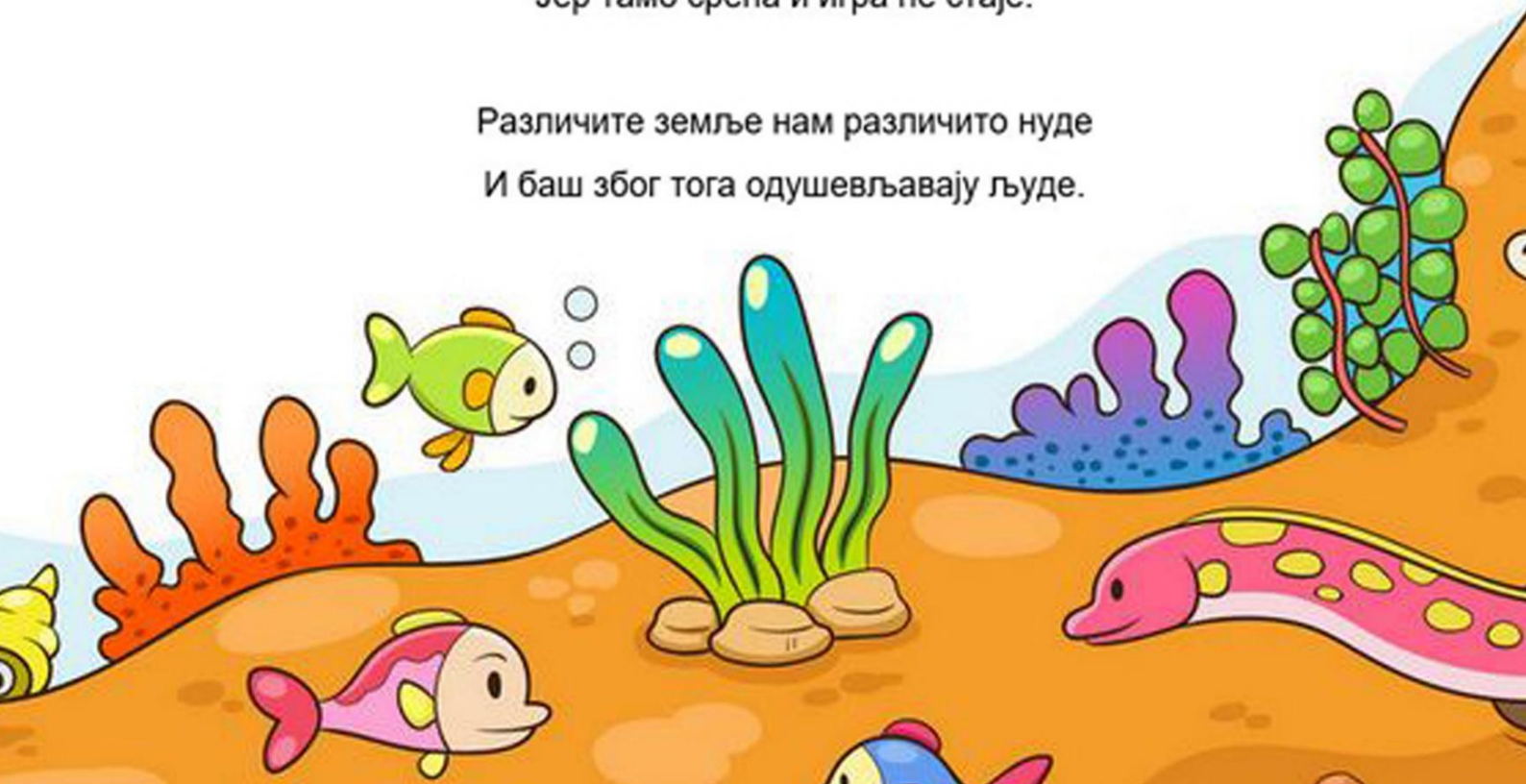
Снови

Мој сан је да обиђем целу планету
И да видим шта све има у свету.

Волела бих да одем у Кину
И да пробам њихову храну фину.

Било би дивно да одем на Хаваје
Јер тамо срећа и игра не стаје.

Различите земље нам различито нуде
И баш због тога одушевљавају људе.

Када бих имао чаробну лампу

Филип Поповић VII2

Од почетка цивилизације људи су трагали за светлом. Извор видљивости у мраку је проналажен у техници, али може се наћи и у најнеочекиванијем од извора, магији.

Чаробна лампа, иако наизглед најобичнији фењер прве половине 20. века, користи свој изглед као маску. Њене многе мистичне способности, од тренутка када су доспеле у моје руке, осветлише ми пут свих тајни, питања и нејасних одговора који се могу замислити. Помоћу њеног светла, пут ка успеху био је обасјан. Није било проблема, недоумица или питања која су бацала сенку на мене. Међутим, после неког времена све је изгубило сврху попут соларних панела у мраку. Сазнао сам да са бесконачном моћи долази бесконачни безначај, као фењер у вечном дану.

У тренутку када сам примио светиљку сви путеви ми посташе осветљени јер добих светло бескрајних могућности. Али тек сада видим да у мраку беспомоћи светло лампе заиста вреди.

Прво место на школском и друго место на општинском такмичењу — Ана
Миљковић VIII1

Дах јесењих звезда

Док шета јеленак стари
пољем мисли и јада,
пшеница сањива шушти
и киша на уморну земљу пада.

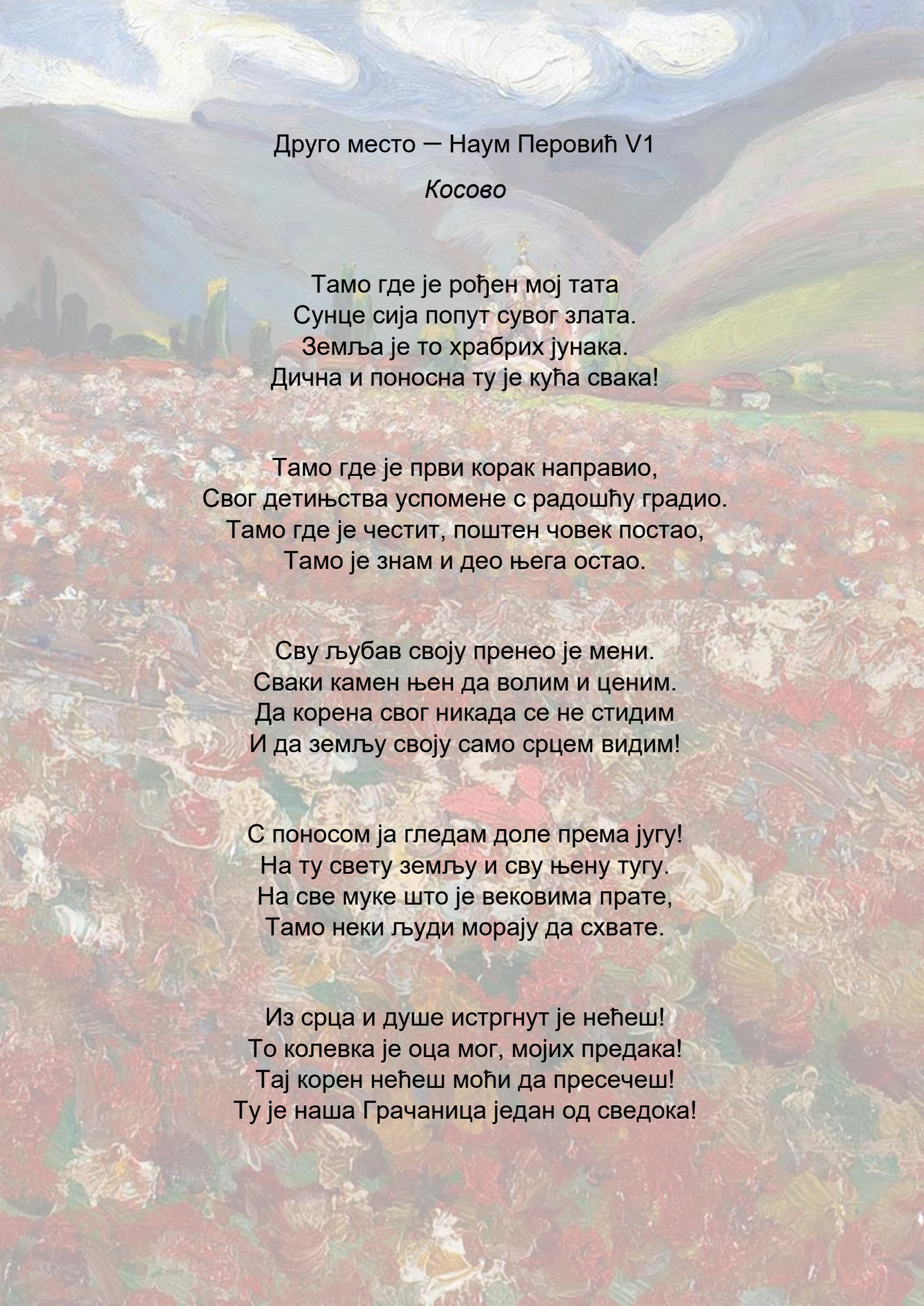
И још спушта се небо тамно
у замишљено моје око.
Грли га поносни и прави,
пленом опседнут, сиви соко.

Кад улети јесењи дах
кроз ветар у сиве гране,
кад настану приче нове
и зора росом осване...

Да остану нетакнуте и бескрајне,
све се љубави праве,
љубави смеле и тајне
тихо и часно моле.

Ноћима звезданим, чистим
молитве постају вечне
и иглице хладнога бора
тад тешке падају доле.

Корача одлучно величанствени
јесењих звезда дах.
Пролази као сенка нежности вредне
и посипа сувога лишће прах.

The background is a painting of a landscape. In the distance, a church with a white spire is visible against a blue and white sky. The foreground is a field of red and white flowers, possibly poppies. The overall style is impressionistic with visible brushstrokes.

Друго место – Наум Перовић V1

Косово

Тамо где је рођен мој тата
Сунце сија попут сувог злата.
Земља је то храбрих јунака.
Дична и поносна ту је кућа свака!

Тамо где је први корак направио,
Свог детињства успомене с радошћу градио.
Тамо где је честит, поштен човек постао,
Тамо је знам и део њега остао.

Сву љубав своју пренео је мени.
Сваки камен њен да волим и ценим.
Да корена свог никада се не стидим
И да земљу своју само срцем видим!

С поносом ја гледам доле према југу!
На ту свету земљу и сву њену тугу.
На све муке што је вековима прате,
Тамо неки људи морају да схвате.

Из срца и душе истргнут је нећеш!
То колевка је оца мог, мојих предака!
Тај корен нећеш моћи да пресечеш!
Ту је наша Грачаница један од сведока!

Треће место — Јована Крчадинац V1

Моја мала „Ја“

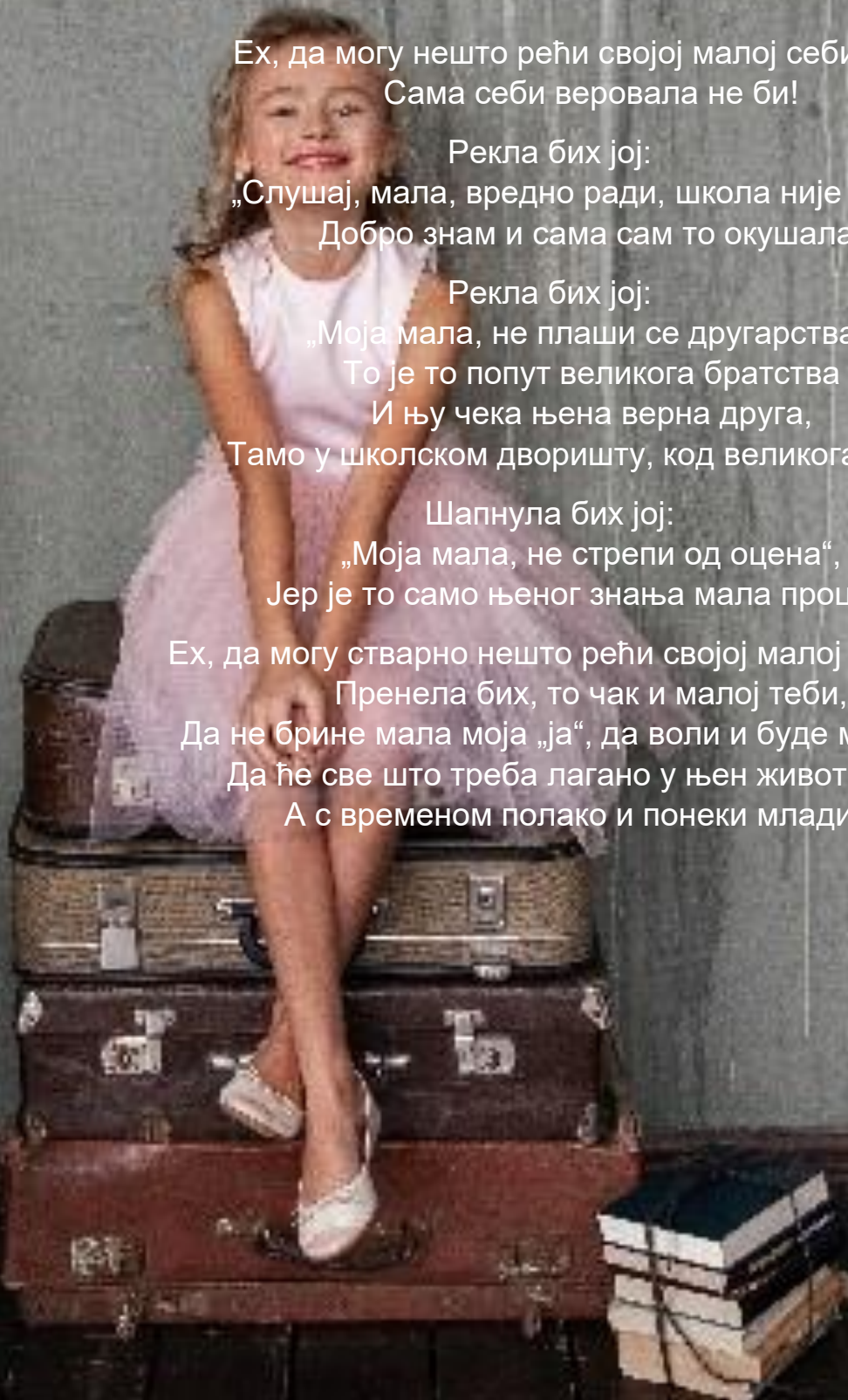
Ех, да могу нешто рећи својој малој себи,
Сама себи веровала не би!

Рекла бих јој:
„Слушај, мала, вредно ради, школа није шала“,
Добро знам и сама сам то окушала.

Рекла бих јој:
„Моја мала, не плаши се другарства“,
То је то попут великога братства
И њу чека њена верна друга,
Тамо у школском дворишту, код великога круга.

Шапнула бих јој:
„Моја мала, не стрепи од оцена“,
Јер је то само њеног знања мала процена.

Ех, да могу стварно нешто рећи својој малој себи,
Пренела бих, то чак и малој теби,
Да не брине мала моја „ја“, да воли и буде мудра сва,
Да ће све што треба лагано у њен живот прићи,
А с временом полако и понеки младићи.

Треће место — Александра Шљукић VI2

Моје мисли

Када се уморим и легнем да спавам
и кад ми постане претешка глава,
моје мисли по њој лете
и стално се питам: какво сам ја дете? *

Јесам ли добра или лоша другарица?
Могу ли се осећања прочитати с мог лица?
Знам, имам добре и лоше стране
јер сваки човек има своје мане.

Волела бих да свет променим,
да све лоше добрим заменим,
да свако срце љубављу испуним
и свима све жеље остварим.

Знам да то не могу и баш је штета
јер да неко слуша срце детета,
знао би да све што нама треба
само су мир и љубав до неба.

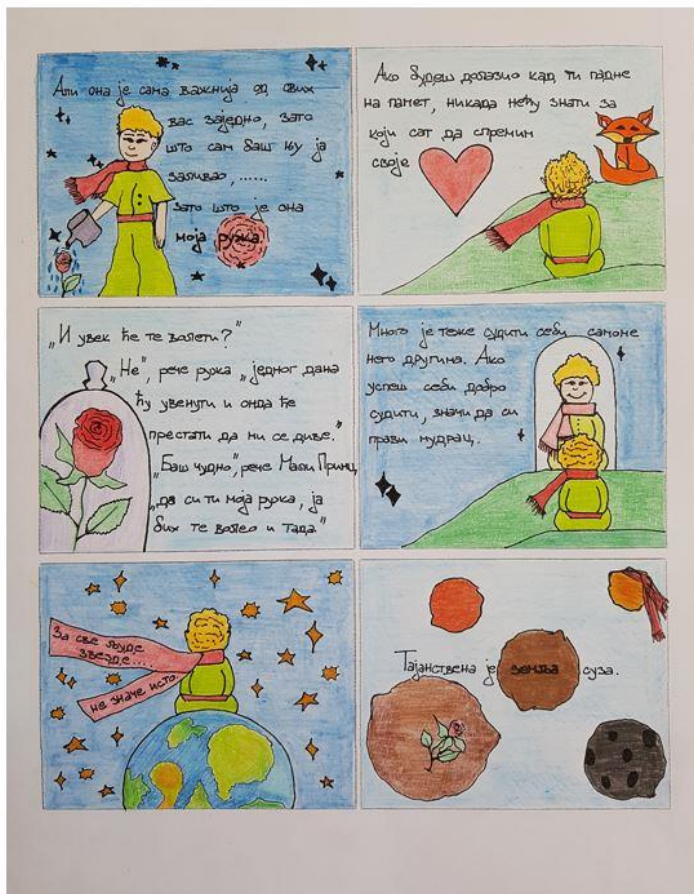
Ања Миљковић 8/1

Лада Тодоровић 6/1

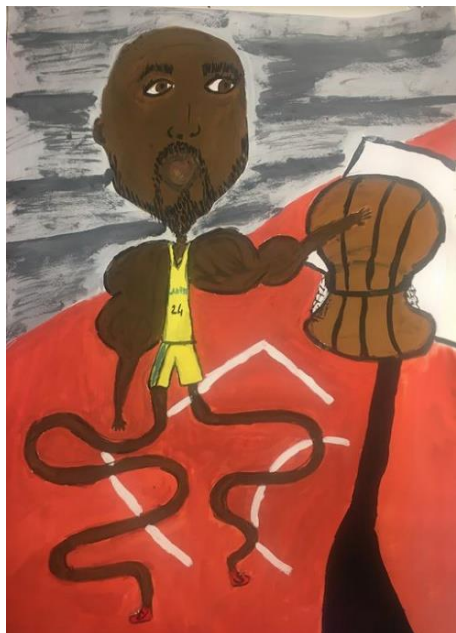
Ана павић 6/1

Ања Рашков 7/2

Јована Крчадинац 5/1

На општинском такмичењу за најбољу дечију карикатуру „Мали Пјер“ ученици су освојили следећа места:

1. место - Никола Ускоковић 4/2 , у категорији нижих разреда (карикатура Мајкла Џексона)
1. место - Маша Кркобабић 8/1, у категорији виших разреда (карикатура Моцарта).

На градском такмичењу за најбољу дечију карикатуру “Мали Пјер” у 2021. години, ученица наше школе - Уна Крстић VIII/2 - освојила је 3. место за карикатуру глумице Скарлет Џохенсон.

Аутори радова који су ушли у ужи избор и чији су радови били истакнути на онлајн изложби су: Маша Кркобабић VIII/1 и Маја Јерковић VIII/2 (карикатура кошаркаша Кобија Брајанта).

На часу физике

Ивана Радисављевић VI1

Било је то на часу физике. Тог часа наставница је пропитивала лекције које смо претходних часова учили. Када је час почео, наставница је питала: „Да ли неко жели први да одговара?“ Тада су се јавила моја два друга из одељења Алекса и Миша. Наставница је прво прозвала Мишу и питала га неколико једноставних питања.

Миша је тада нервозно устао и почео да одговара на њена питања. Пошто на већину питања није знао да одговори, почео је да говори ствари које га наставница није ни питала. Да не би испало као да уопште није учио, тако је рекао: „Магнети имају два пола, мушки и женски.“ Пошто то, наравно, није тачно, сви смо почели да се смејемо, па чак и наставница, која је рекла да то до сада нико није изјавио и да ће то памтити још дуго времена.

Од тада па до данас увек се шалимо са Мишом, али он се не љути јер је то и њему смешно.

Моја плава звезда

Андрија Павловић VI1

На једној прелепој чудној планети ја прелазим разне путеве, планине, мора...

Тражим своју плаву звезду. Осећам као да знам где се она налази, али, у ствари, не знам. Борим се против разних потешкоћа попут лоших оцена. Свака лоша оцена је борба против страшних чудовишта у једној великој арени, где стално грми и пада киша, а публика баца разне ствари на мене, од поврћа и воћа па све до мачева и стрела. Понекад ми је та публика већи проблем него сама чудовишта. Када поразим чудовиште и кренем преко разних мора, планина и шума, долази нова препрека... „Кућа туге“, тако ја зovem ову препреку. Када уђем у ту кућу, осећам се тужно, жалосно... То је све због неких особа које се свађају, личе ми на моју маму и мог тату. Увек осетим кривицу када их чујем, али не знам о чему причају. Када успем некако да изађем из те куће, трудим се да себи створим нова осећања. Та осећања су срећа, радост, мудрост... После те куће угледам неки прелепи бистри и радосни поточић. У том поточићу видим лепе успомене. Када почнем да их пратим низводно, видим једну плаву звезду и таман да је пипнем, чујем: „Последња станица, Устаничка.“

Тада схватим да је све то био само сан док спавам у трамвају.

Вук Павловић VI1

Снови су нешто најлепше у човековој глави. Свако сања о нечему што му се у том тренутку чини недостижним, на пример: тимови да победе на такмичењима, ђаци да добију добре оцене, а дечаци мојих година највише сањају о девојцима.

Било је то једне дивне топле вечери. Дошао сам на тренинг и угледао једну прелепу девојчицу. Имала је густу, дугу косу кестењасте боје. Кад год би ме погледала оним њеним крупним зеленим очима мени се чинило као да сам у рају. Носила је неку плаву мајицу и леп црни шортс. Када се завршио тренинг, отишао сам кући, легао у кревет и само размишљао о њој. На часовима сам био неактиван, слабије сам радио домаће задатке, мање сам учио само зато што сам замишљао њу и мене као дечка и девојку. Замишљао сам како заједно гледамо филм, дружимо се, играмо, певамо... Када бих био тужан, само бих замислио њу и одмах би ми било боље. Замишљао сам је поред мене, у мом загрљају. Тада би, чини ми се, цео свет био мој и не би било ничега што би ме спречило да јој се свидим. Побеђивао бих на утакмицама, низао петице само да бих јој се свидео. Увек када бих је видео чинила би ме срећнијим, али и помало забринутим, у случају да се ови моји снови не остваре.

Међутим, иако се не остваре, биће времена за то јер знам да нам снови улепшавају живот и чине га интересантнијим и богатијим.

Тигар у тропској олуји

Тропска олуја. Снажно невреме. Олујни ветар повија гране тропског дрвећа. Лишће лети у вртлогу урагана. Разно ниско растиње и златно зелена полуисушена трава повија се до земље. На помолу је јако невреме, то наговештава јака грмљавина. Удар муње и њен бљесак откривају велику мачку снажног тела покривеног длаком светложуте боје са црним пругама која се вешто маскира између траве и грана ниског растиња. У повијеном положају, скривајући се у високој полусувој трави, полако се прикрада и спрема да нападне плен. Напетих мишића подупирући се задњим ногама, тигар се свакога часа спрема на завршни скок у фази напада. Искежених чељусти и разрогачених очију као да једва чека своју победу над пленом. Изоштрених и увис подигнутих ушију ослушкује и чека онај прави тренутак. У ниском старту вреба свој плен док му у његовој намери помажу олујни пљусак и ветар да га жртва не чује, односно не осети.

Да ли ће свој план и намеру остварити... питање је сад?

Страхиња Стајић VIII1

„Импresiја, рађање Сунца“

Клод Моне

На Монеовој слици из 1872. године приказана је француска лука Авр једног магловитог јутра, како наслов упућује. Како би се постигао овај резултат, уметник је користио лабаве потезе четкицом као и боје плавих и сивих тонова, што такође помаже да се постигне ефекат смирености.

Сви објекти на слици су заправо само нејасне силуете, чији тонови постају све тамнији како су мање удаљенији, због чега изгледа да се неки стапају са позадином. Елемент који се највише истиче је само Сунце, једини извор нијанси наранџастих и црвених на слици, што производи савршени контраст. Његове жарке боје се одбијају у води, насликаној као један од најреалистичнијих елемената на слици. Она такође помаже силуетама малих бродова да се боље истакну, насупротив другим елементима дрвећа и докова који као да тону у јутарњу маглу.

На слици „Импresiја, рађање Сунца“ је приказана атмосфера, иначе чест мотив код Монеа. Спојена са контрастима, она одлично истиче теме Сунца, магле, луке и смирености.

Филип Поповић VII₂

„Час балета” Едгар Дега

Слика „Час балета” Едгара Дегаа насликана је између 1871. и 1874. године. Он је инспирацију добио одлазећи у Париску оперу и није био само део публике већ и редовни посетилац простора иза кулиса и плесног студија, где га је увео његов пријатељ који је свирао у оркестру.

Посматрајући ову слику могу да закључим да се балерине одмарају. На њиховом лицу видим умор који прекривају својим осмехом, али и љубав према том послу. Неке седе, неке истезу своја леђа, поправљају косу или костим, али све су сконцентрисане на упуства свог професора. Помоћу боје које је сликар користио, он приказује природност тела и спонтаност покрета балерина које су исцрпљене. Такође видим да бити професионална балерина није лако, да је то тежак, мукотрпан, али ипак леп посао пун љубави.

Ова слика се и дан-данас налази у музеју Орсеј у Паризу. На мене је оставила јак утисак, зато што показује добре и лоше стране уметности. Ако неко воли оно што ради, ма колико год тај посао био тежак и напоран, он ће га увек радити са љубављу и лакоћом. Чак и сам Дега је знао за себе рећи: „Сматрају ме сликаром балерина. А никад им није пало на памет да ме код сликања балерина највише занима да забелижим покрет и насликам лепу одећу.”

Ања Рашков VII₂

ЗВЕЗДАНА НОЋ

Скоро свако ко зна нешто о уметности зна слику која је инспирисала безброј људи својом лепотом. Та слика је „Звездана ноћ” коју је насликао Винсент ван Гог.

На први поглед може се видети свака црта четкице и покрет руке. Највише преовладава плава боја, а звезде жуте боје дају контраст овој слици. Али није само то. Није то приказана мирна, тиха ноћ, већ живахна ноћ и то се може осетити по небу у слици и светлима звезда које горе. Ван Гог је ово насликао док је био у душевној болници, и како је сам рекао, морао је да ради са немим бесом, без прекида од јутра до мрака. Тај геније је и сазвезђа насликао на правиан начин, али и особа која не зна ништа о астрономији је једнако опчињена лепотом.

И мене је ова слика, кад сам била мала, привукла тим Нечим, иако нисам знала шта се све крије у тој уметничкој енергији.

Анђела Митровић VII₂

